Tio i elva

Klockan var tio i elva, och om tio minuter skulle restaurangen öppna. I köket fräste löken i stora pannor, ugnarna brummade och någon ropade efter fler tallrikar. Lejla hade prao och hade fått skära gurka. Skivorna blev tjocka och tunna om vartannat, och två gånger tappade hon kniven på golvet. Kocken Henry tittade på henne över grytorna.
”Nu gäller det att ha is i magen”, sa han och gick ut i kylrummet.

Lejla stod still en sekund. Sedan öppnade hon frysen, tog tre isbitar och tuggade i sig dem en i taget. Det knastrade i hela huvudet, och det gjorde ont i tänderna. När Henry kom tillbaka frågade han vad hon gjorde vid frysen.
”Jag har is i magen nu”, sa Lejla. ”Tre bitar.”
Henry skrattade så att han fick hålla sig i diskbänken, och Lejla skrattade också, fast hon inte visste åt vad.
”Du är nog den första som har gjort det på riktigt”, sa han.

Så kom de första gästerna, och lapparna med beställningar blev fler och fler, tio, femton, tjugo. Pannorna fräste, och någon tappade en tallrik i diskrummet. Henry vände fiskbitarna en i taget, som om han hade hela eftermiddagen på sig. Lejla tittade på honom en lång stund. Hon skar långsammare, och nu blev alla gurkskivor lika tunna. Klockan ett kom servitrisen inspringande och ropade att ett helt fotbollslag just hade kommit in. Lejla fyllde ett glas med is och räckte henne det.
”Ha is i magen”, sa Lejla.
Henry log ned i stekpannan.

1. Hur många isbitar tuggar Lejla i sig?
2. Hur känner sig Lejla när Henry har gått ut i kylrummet? Hur vet du det?
3. Vad betyder ”ha is i magen” i den här berättelsen? Vad i texten får dig att tro det?
4. Varför ger Lejla servitrisen ett glas med is? Hur vet du det?
5. Henry förklarar aldrig vad han menar. Borde han ha gjort det? Varför?